

17.

“Giáo sư cũng thật là, sao lại ra đề bài này trong bài kiểm tra đầu kỳ chứ...”

“Chị Thiển Thiển, trước đây bọn chị đã từng thiết kế đồ sexy chưa?”

“Đồ sexy có thể là đồ bơi, hở lưng, cổ khoét sâu chữ V, nhưng chủ đề ‘tình thú’ thì thật sự chị chưa từng gặp qua...”

Điện thoại di động của Cố Khinh Thiển đang bật loa ngoài, cô vừa hâm nóng đồ ăn bỏ vào hộp, vừa suy nghĩ về câu hỏi của Nghê Lạc Lạc.

Hầu hết những ‘trang phục tình thú’ mà cô có thể nghĩ tới đều theo hướng cosplay cô gái thổ, nữ y tá, nữ thám tử cảnh sát, nhưng Nghê Lạc Lạc yêu cầu phải lấy ‘sườn xám’ làm chủ đề trình diễn, chuyện này quả thực đã làm khó cô.

Sườn xám là sự kết hợp giữa trang phục trường bào của người Mãn Châu từ thời nhà Thanh và kiểu may theo phong cách phương Tây, nó thể làm nổi bật lên đường cong của cơ thể phụ nữ, đồng thời đường xẻ tà có thể tôn lên đôi chân thon dài nữ tính, vừa gợi cảm lại thanh lịch.

Một trang phục như vậy muốn làm bật lên sự ‘sexy’ đương nhiên không thành vấn đề, nhưng ‘tình thú’ lại khó có thể hình dung được...

“Làm sao vậy?”

Vừa cúp điện thoại xong, Tống Quân Nham từ phía sau ló đầu tới, vòng tay ôm eo cô, gác cằm lên vai cô, làm ra những hành động thân mật như thể giữa hai người bọn họ có mối quan hệ gì đó.

Anh dụi đầu vào vai phải của cô, thở ra hơi thở nóng bỏng rồi nhắm mắt lại không động đậy.

“Nặng.” Cố Khinh Thiên đỏ mặt quay đầu đi.

Từ sau bữa tiệc cưới hôm đó, người đàn ông này thỉnh thoảng lại mè nheo đòi ‘quyền lợi’ của một người bạn trai, ngày nào cũng nói những lời tục tĩu khiến cô đỏ mặt, lâu lâu còn đòi hôn, ôm, rồi cách lớp quần áo sờ soạng cơ thể cô, khiến cô ngứa ngáy khắp người...

Cái đáng trách là cô ngược lại không hề tỏ ý ghét bỏ.

Cố Khinh Thiên mặc một chiếc sườn xám kẻ sọc màu hồng đơn giản, váy dài đến đầu gối với đường xẻ tà ngắn, thắt bím tóc lệch qua vai trái để che đi phần cổ hơi hở hang, dáng vẻ hết như cô gái nhà bên, trẻ trung năng động.

“Muốn làm sườn xám tình thú à?”

Tống Quân Nham đã nghe thấy cuộc trò chuyện của các cô, anh nghịch mái tóc dài đen bóng của cô, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh cô bé con này mặc đồ tình thú nằm trên giường ngoắc tay với anh, vừa trong sáng lại

quyến rũ, quả thực rất hấp dẫn.

Đổi mặt với đôi tai đỏ bừng của ai kia, anh thở ra một hơi, “Nếu Thiển Thiển cần thì tôi có thể cung cấp ý tưởng.”

Cố Khinh Thiển vịn vẹo người, vô tình đánh rơi chiếc đĩa trên tay.

Tổng Quân Nham cong môi, khẽ ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn đó, “Chi bằng chúng ta tìm chút cảm hứng đi...”

“Ừm...” Cố Khinh Thiển không ngăn được tiếng nức nở.

Tổng Quân Nham cảm thấy người phụ nữ trước mặt như đã hạ độc mình, cô rõ ràng chẳng cố ý phát ra tiếng, chỉ là giọng mũi nức nở, thế nhưng cơ thể anh đã trở nên hưng phấn.

Ăn chay đã ba mươi năm, đây là lần đầu tiên anh muốn một người phụ nữ như vậy, muốn đến điên cuồng.

Không kiềm chế được dục vọng đang sinh sôi trong cơ thể, Tổng Quân Nham liếm mút chiếc cổ trắng nõn thon dài đó, dùng một tay kéo khóa lưng của cô xuống, đập vào tầm mắt là tấm lưng xinh đẹp của cô.

Sống lưng của Cố Khinh Thiển mềm mại, xương bả vai rõ nét, da dẻ trắng trẻo như tuyết, mịn màng như lụa, không mụn, không sẹo, không chút khuyết điểm, còn thoang thoảng mùi hờm của quả mơ, rất chi là...

Ngon miệng.

Tổng Quân Nham nước nước bọt, vùi đầu vào hít hà rồi thè lưỡi liếm thử.

“A...”

Cố Khinh Thiển ưỡn lưng, một luồng điện kích thích bầu ngực mềm mại làm nụ hoa dựng thẳng, vách thịt bên dưới trào ra luồng mật ngọt.

Cô kẹp chặt hai chân, nhưng người đàn ông vẫn đang tiếp tục. Anh hôn lên gáy cô, nhấm nháp thành tiếng, đồng thời vươn hai bàn tay to lớn về phía trước ôm lấy bầu ngực cô.

“Em không coi tôi là đàn ông thật à, còn cố ý quyến rũ tôi? Vậy mà không mặc nội y cơ đấy...” Tổng Quân Nham nhào nặn hai quả đào sữa mà hai bàn tay cầm không hết, khẽ cười, “Cố Thiển Thiển, em cũng lẳng lơ thật.”

Cả người Cố Khinh Thiển phát run, chân đứng không vững, giữ chặt kệ bếp chống cự, “Tôi không có...”

Giọng nói này vừa nũng nịu lại quyến rũ, nghe vào tai khiến người đàn ông cảm thấy toàn thân tê dại.

Phía dưới của Tổng Quân Nham đã cứng đến phát đau, anh ấn vào bờ mông xinh đẹp dưới chiếc eo rắn để giảm bớt đau đớn, ngón tay xé bỏ miếng dán ngực trước bầu ngực cô.

Ding dong.

“Này!”

“Đội trưởng Tống! Tưởng Minh Kỳ cấp dưới trung thành của anh đến đón anh rồi kìa!”

Người đàn ông bất mãn chửi thề một tiếng, cảm giác tốt đẹp đều bị tên ngốc ngoài cửa phá hủy toàn bộ.

“Đồ dê xồm!”

Cố Khinh Thiên nhân cơ hội thoát khỏi người đàn ông hư hỏng, ôm ngực chạy lộc cộc lên lầu.

Tống Quân Nham nhìn theo hướng phát ra tiếng mắng chửi yêu kiều đó, gương mặt đen ngòm đến mức có thể chảy mực, buồn bực gãi gãi đầu xoay người ra mở cửa.

Trước khi anh mở miệng chửi Tưởng Minh Kỳ đã phá hỏng chuyện tốt, anh ấy đã nói: “Đội trưởng Tống, đã dẫn Dư Văn Lạc về rồi.”

Tống Quân Nham sửng sốt, lập tức trở nên nghiêm túc, mang theo đồ đạc tùy thân rồi cùng Tưởng Minh Kỳ lái xe rời đi.

Cố Khinh Thiên trốn trong phòng, thay chiếc quần con đã dính đầy chất nhầy ra, lại dội một ít nước lạnh lên mặt, đợi đến khi tiếng động cơ xe đi

xa, sắc hồng trên gò má cũng giảm đi một chút, cô mới thay đồ rồi xuống lầu.

Tên dê xồm kia đúng là đồ cặn bã, làm xong chuyện đó chẳng để lại gì đã rời đi không một tiếng...

Đàn ông đúng là không thể tin tưởng được.

Cô phòng hai má, vào bếp dọn dẹp, hộp cơm đã làm xong vẫn còn để trên bàn.

Cô thoáng ngẩn người, vội vàng cầm lấy cái túi bỏ hộp cơm vào, xỏ dép trong nhà chạy ra ngoài.

Chạy đến ngoài sân thì không nhìn thấy bất kỳ chiếc xe quen thuộc nào.

Tổng Quân Nham và Tưởng Minh Kỳ hình như có chuyện gấp, đi rất vội, cơm chiên vất vả lắm mới làm xong e rằng cuối cùng sẽ trở thành bữa tối của cô.

Cố Khinh Thiên nhăn mặt, lúc này cháu trai của khách hàng Mãn Nguyệt có ý tặng cô một phần cơm chiên đùi gà, nhưng cô không thích ăn cơm chiên, nên đã kêu Tổng Quân Nham không kén ăn mang đi tặng ca...

Giờ mà để lại thì sợ là sẽ trở thành bữa khuya của anh.

Cũng không biết Tổng Quân Nham mấy giờ về nữa?

Cô thở dài định quay trở vào nhà thì một bóng người chạy bước nhỏ tới bên cạnh.

“Chị, chị dâu! Chị không thể ra ngoài!”